

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 417/2025-11

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho a sudcov Petra Molnára (sudca spravodajca) a Petra Straku v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], narodeného [REDAKOVANÉ], zastúpeného Weis & Partners s.r.o., Priemyselná 1/A, Bratislava, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8Cdo/65/2023 z 26. novembra 2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 31. marca 2025 domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1, vlastníť majetok podľa čl. 20 a podnikat' podľa čl. 35 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 8Cdo/65/2023 z 26. novembra 2024. Navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť, vec vrátiť najvyššiemu súdu na ďalšie konanie a priznať sťažovateľovi trovy konania pred ústavným súdom.

II.

Skutkový stav a argumentácia sťažovateľa

2. Sťažovateľ sa žalobou na ochranu osobnosti v konaní vedenom pôvodne Okresným súdom Bratislava I domáhal uloženia povinnosti žalovanému ospravedlniť sa žalobcovi, stiahnuť z webovej stránky článok dotýkajúci sa sťažovateľa a zaplatiť žalobcovi náhradu nemajetkovej ujmy. Bez ospravedlnenia sa nedostavil na prvé pojednávanie vo veci, ktoré bolo nariadené na 29. október 2021, pričom súd prvej inštancie na návrh žalovaného vydal voči žalobcovi rozsudok pre zmeškanie a žalobu zamietol.

3. Proti rozsudku pre zmeškanie sťažovateľ podal odvolanie. Odvolací súd odvolanie žalobcu v súlade s ustálenou judikatúrou (poukazujúc na R 54/2020) odmietol podľa § 386 písm. c) Civilného sporového poriadku ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné. Nevzhladol dôvody na konštatovanie nespĺnenia podmienok na vydanie rozsudku pre zmeškanie.

4. Sťažovateľ podal proti uzneseniu odvolacieho súdu dovolanie, ktoré odôvodnil vadou podľa § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku. Argumentoval, že podľa jeho názoru má petit 1 žaloby predovšetkým určujúci charakter, keďže uverejnením uvedeného ospravedlnenia by súd určil, že došlo k zásahu do osobnostných práv žalobcu. Preto nejde o typickú žalobu na plnenie, od čoho odvodzuje neprípustnosť vydania rozsudku pre zmeškanie. Odvolací súd podľa jeho názoru posudzoval odvolanie len vo vzťahu k splneniu procesných podmienok vydania rozsudku pre zmeškanie, bez prihliadnutia na jeho procesnú aktivitu. Došlo tak podľa názoru sťažovateľa k porušeniu zákazu *denegatio iustitiae*, zásady účinného riadneho opravného prostriedku a porušeniu práva na spravodlivý súdny proces v zmysle čl. 46 ústavy.

5. Najvyšší súd ustálil, že sťažovateľ namietal formalistické posúdenie splnenia podmienok na vydanie rozsudku pre zmeškanie žalobcu a nesprávnosť posúdenia druhu žaloby. Konštatoval, že boli splnené všetky podmienky na vydanie rozsudku pre zmeškanie, pričom zdôraznil, že sťažovateľ neuviedol žiadnu relevantnú skutočnosť, ktorú by bolo možné považovať za objektívne ospravedlniteľný dôvod v zmysle ustálenej judikatúry najvyššieho a ústavného súdu. Na tento postup podľa názoru dovolacieho súdu nemá vplyv ani dĺžka konania pred súdom prvej inštancie a ktorú nemožno pričítať na ťarchu žalovanému. Dovolací súd zároveň konštatuje, že je nesprávna námietka sťažovateľa, že v prípade ním podanej žaloby išlo o určovaciu žalobu, keďže jasne išlo o žalobu na plnenie.

6. Sťažovateľ v sťažnostnej argumentácii uvádza, že sám žiadal súd o nariadenie pojednávania, ktorého sa nedopatrením nezúčastnil. Súd prvej inštancie pri posudzovaní návrhu na vydanie rozsudku pre zmeškanie postupoval podľa názoru sťažovateľa výlučne formalisticky a neskúmal okolnosti prejednávanej veci (k tomu sťažovateľ poukazuje na uznesenie ústavného súdu I. ÚS 233/2019). Zdôrazňuje, že žaloba bola podaná 15. februára 2017 a prvé (sťažovateľom zmeškané) pojednávanie sa uskutočnilo až 29. októbra 2021, pričom sťažovateľ bol v spore aktívny (včas predkladal prostriedky procesného útoku, návrhy na vykonanie dokazovania) a sám žiadal súd o nariadenie termínu pojednávania.

7. Sťažovateľ argumentuje, že sporné je aj samo zadosťučinenie v prípade jeho (hypotetického) úspechu vo veci, ak samotné konanie (bez zavinenia sťažovateľa) trvalo už viac ako 4,5 roka a od zásahu do osobnostných práv ubehlo viac ako 5 rokov. V súvislosti s dĺžkou konania poukazuje na zásadu hospodárnosti a rýchlosti konania a zdôrazňuje mimoriadnu nespravodlivosť vydania rozsudku pre zmeškanie, zasahujúce do jeho základného práva na spravodlivý súdny proces. Je toho názoru, že súd prvej inštancie posúdil splnenie podmienok pre vydanie rozsudku pre zmeškanie prísne formalisticky, a nezvážil všetky okolnosti prípadu (ostatnú aktivitu sťažovateľa, povahu sporu ako aj neprimeranú dĺžku súdneho konania vzhľadom na povahu veci), v dôsledku čoho považuje sťažovateľ uznesenie najvyššieho súdu, uznesenie odvolacieho súdu a rozsudok súdu prvej inštancie za neudržateľné.

8. V ďalšom sťažovateľ argumentuje, že súdy iba stroho poukázali na formálne splnenie podmienok na vydanie rozsudku pre zmeškanie, pričom sa nezaoberali dĺžkou konania a procesnou aktivitou

sťažovateľa. Sťažovateľ odvodzuje, že aj z jeho predchádzajúcej aktivity v konaní je zrejmé, že sa plánoval zúčastniť pojednávania. Odkazuje na judikatúru, osobitne na nález ústavného súdu I. ÚS 191/2019.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

9. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťoval, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde), osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

10. Sťažnostná argumentácia sťažovateľa je strohým zopakovaním skutočností, ktoré sťažovateľ formuloval ako dôvody podaného odvolania a dovolania, a samotná ústavná sťažnosť je prevažne vyjadrením nesúhlasu sťažovateľa s vydaním kontumačného rozsudku.

11. Napriek tomu, že sťažovateľ namieta okrem porušenia základného práva na súdnu ochranu, resp. práva na spravodlivý proces, aj porušenie základných práv vlastníť majetok a podnikat', v jeho ústavnej sťažnosti absolútne absentuje argumentácia, na základe akých skutkových a právnych dôvodov zastáva názor, že k porušeniu už označených práv podľa čl. 20 a 35 ústavy došlo.

12. V zmysle § 123 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavná sťažnosť musí okrem všeobecných náležitostí návrhu na začatie konania podľa § 43 obsahovať a) označenie toho, kto podľa sťažovateľa porušil jeho základné práva a slobody, b) označenie právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu, ktorým podľa sťažovateľa boli porušené jeho základné práva a slobody, c) označenie základných práv a slobôd, ktorých porušenie sťažovateľ tvrdí, d) konkrétne skutkové a právne dôvody, pre ktoré malo podľa sťažovateľa dôjsť k porušeniu jeho základných práv a slobôd.

13. Osobitnou náležitosťou ústavnej sťažnosti je jej riadne odôvodnenie uvedením konkrétnych skutkových a právnych dôvodov, pre ktoré malo dôjsť k porušeniu označených práv. Je povinnosťou sťažovateľa vysvetliť ústavnému súde v obsahu svojej ústavnej sťažnosti, v čom vzhlíada porušenie ním označených základných práv. Z obsahu podanej ústavnej sťažnosti ústavný súd dospel k záveru, že v časti sťažovateľom namietaného práva vlastníť majetok a práva podnikat' absentuje odôvodnenie namietaných pochybení pri vydaní rozsudku pre zmeškanie sťažovateľa s ústavnoprávnym presahom k označeným právam. Ústavný súd v tejto súvislosti pripomína, že tento nedostatok zákonom predpísaných náležitostí nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti (§ 56 ods. 3 zákona o ústavnom súde). Na perfektnosť návrhu na začatie konania pred ústavným súdom slúži inštitút povinného právneho zastúpenia, pričom sťažovateľ je v konaní pred ústavným súdom zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom (III. ÚS 364/2025).

14. Vzhľadom na absenciu osobitnej náležitosti ústavnej sťažnosti [§ 123 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde] ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa v časti namietaného práva vlastníť majetok a práva podnikat' podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde odmietol.

15. Ústavný súd sa v ďalšom venoval dôvodnosti podanej ústavnej sťažnosti vo vzťahu k právu na súdnu ochranu a na spravodlivý proces, pričom zdôrazňuje, že ústavný súd nie je vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav, a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Skutkové a právne závery všeobecného súdu tak môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, III. ÚS 581/2015, I. ÚS 15/2025).

16. V zmysle uvedeného sa ústavný súd zameril na posúdenie otázky, či napadnuté uznesenie spĺňa požiadavky kladené na náležité odôvodnenie súdneho rozhodnutia, a to s ohľadom na limity ústavného prieskumu napadnutého rozhodnutia.

17. Vo vzťahu k namietaným právam sťažovateľ opakovane uvádza totožnú argumentáciu, ktorú uviedol v konaní pred všeobecnými súdmi, pričom na ním formulované námietky dostal vyčerpávajúce odpovede v rozhodnutí odvolacieho súdu, ako aj v napadnutom uznesení. Ústavný súd neidentifikoval v konaní a rozhodovaní najvyššieho súdu žiadne pochybenia odôvodňujúce konštatovanie porušenia sťažovateľom namietaných práv. Dovolací súd, a rovnako tak aj odvolací súd poskytli sťažovateľovi riadnu a presvedčivú argumentáciu vo vzťahu k ním uvádzaným údajným pochybeniam pri vydaní rozsudku pre zmeškanie. Osobitne sa najvyšší súd dostatočne a logicky argumentačne vysporiadal so všetkými sťažovateľom navodenými argumentačnými líniami, najmä pokiaľ ide o charakter žaloby na ochranu osobnosti či materiálny prístup k posudzovaniu podmienok na vydanie rozsudku pre zmeškanie. Odôvodnenie napadnutého uznesenia pôsobí logicky, konzistentne a udržateľne.

18. Ústavný súd v rámci predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti nedospel k záveru o možnej dôvodnosti sťažovateľom vytýkaných pochybení dovolacieho súdu v napadnutom uznesení. Ústavnú sťažnosť sťažovateľa v časti namietaného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru preto podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. augusta 2025

Ľuboš Szigeti
predseda senátu